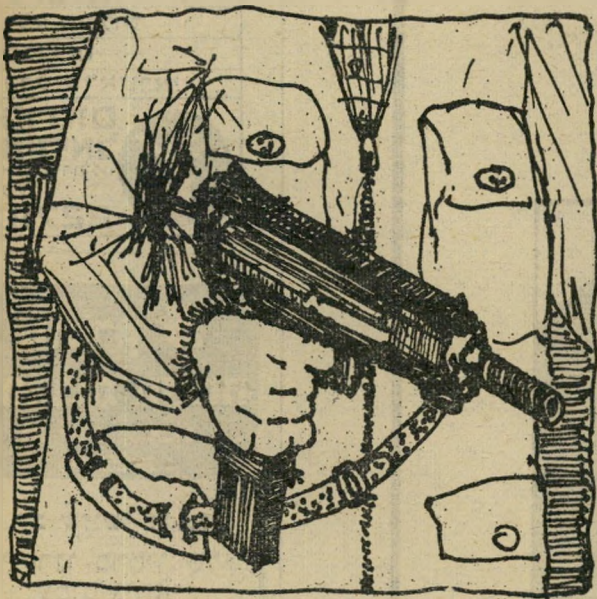

הדם עלה לי לראש!

ישר העלה את האס-16 שלו לכתף והלך לטווח אותם. אמרתי לו: דומבה, חכה, הם ילדים, בוא נתפוס אותם וניקח אותם למימשל. אז דומבה רק העלה קצת את הקנה וירה באוויר בשביל להפחיד אותם, וצעק להם: תעצרו! אבל הם לא נעצרו.

התחלנו לרדוף אחריהם. הם רצו למעלה במידרון, ואנחנו בעיקבותיהם. היו שם שניים. אחד יותר קטן, ואחד יותר גדול. בחיים שלנו לא היינו משיגים אותם, אם אחד מהם, הגדול, לא היה מתחלק על סלע ונופל. השני ניסה לעזור לו, ואנחנו התקרבו במהירות. כשראה זה שלא נפל שאנחנו הולכים לתפוס אותם, הוא ברח והשאיר את השני. אופייני להם.

הוא שכב על הארץ, נאנק מכאבים. ופתאום, כשאנחנו עומדים לידו ואני מסתכל על הפרצוף שלו, כמעט נפלתי על הארץ מרוב הפתעה. זה היה אריה.

אני לא יודע מה קרה לי באותו רגע. פשוט עלה לי הדם לראש, אני חושב בכל אופן, ממש איבדתי כל שליטה. תפסתי את העוץ שלי, דרכתי במכה, וככה, מהמותן, ממרחק שני מטרים הכנסתי לו שני כדורים בראש. דומבה הסתכל עלי וחיך, והכניס לו עוד שני כדורים בבטן עם האס-16 בשביל לגמור את העבודה, והסתלקנו משם במהירות.

אני זוכר שאחרי-כך במכונית, חשבתי לי שזה הגיע לו. אחד שאנחנו פירנסנו, מקומי שאני בעצמי נתתי לו כוס מים קרים ואחרי-כך גם קפה, ודיבר עברית כזאת — הוא בטח היה מרגל של אש"ף, ומי יודע מה הוא עשה בהתחלפות! ועכשיו — זרק אבנים ושובר לי את השמשה! הפקרות כזאת לא יכולה להימשך פה!

אני לא מבין מה קרה שם. תאמינו לי, עד עכשיו אני לא מסוגל לתפוס. אתם זוכרים את אריה? לא, לא זה הנמוך עם השיניים הבלוטות. ההוא היה מוחמד. אני מדבר על אריה הצעיר הנחמד הזה, אחמד היה השם הערבי שלו, אם אני לא טועה. זה שבנה לנו כאן את החדר הקטן, בתוספת לבית-הכנסת של ההתנחלות, ואחרי-כך עבד בגינון.

תשמעו, אריה היה מקומי נחמד, באמת נחמד. באיזה שהוא מקום היינו קצת ידידים אפילו, הייתי אומר. אני זוכר שבאיזה יום הם אחד בספטמבר הוא ביקש לשנות משהו, והזמנתי אותו הביתה ונתתי לו כוס מים קרים מהמקרר, ודיברנו קצת. לא תאמינו איך הוא דיבר עברית, הלוואי על כל היהודים, ממש עברית טובה. הוא היה בחור אינטליגנטי מאוד, האריה הזה. אני זוכר שהוא סיפר לי שגמר בהצטיינות בית-ספר תיכון בשכם. שאלתי אותו למה הוא לא לומד באר-ניברסיטה, אז הוא צחק ואמר שהוא דווקא לומד באוניברסיטה, אבל האוניברסיטה סגורה. הוא בטח למד בקר-המראץ חים הזה, בגיריזית.

נו, וככה התחילה הידידות שלנו. את זוכרת, דינק'ה, איך הוא בא ותיקן לנו את הלול של אליהו-דוד? כן, זה האריה הזה. הוא לא רצה לקחת כסף. הוא אמר שהוא מקבל משכורת על הגינון. את תיקון הלול הוא עשה על חשבון הזמן של העבודה שלו, ובגלל זה הוא לא יכול לקחת כסף בנפרד. אז עשינו לו קפה, ואני זוכר שאז דיברנו קצת על פוליטיקה. שמע אריה, אמרתי לו, אתם יש לכם 27 מדינות, או אולי 23, אני לא זוכר כבר, אז מה אתם צריכים עוד אחת? אנחנו, יש לנו רק מדינה אחת. ואני זוכר שגם דינק'ה התערבה ואמרה שזו הארץ שאלוהים הבטיח לנו. הוא לא אמר שאנחנו צודקים, וגם לא אמר שאנחנו לא צודקים, אלא סתם חיך ככה, ואמר שהוא צריך לחזור לעבודה.

שמע, אני חושב שהיחסים שלנו עם אריה היו ממש דוגמה של יחסי שכנות טובה. הוא גר באיזה כפר פה בסביבה, אני לא זוכר את השם שלו — ג'ינסיל, סינגיל, או אולי ניסגיל — תהרוג אותי אם אני זוכר. פעם הייתי צריך לגשת לשם לקחת כמה מקומיים כדי לבנות את הכביש למיפעל, אז לקחתי את אריה שיעזור לי, ובדרך דיברנו ככה, איך אומרים, שיחת גברים. שאלתי אותו אם הוא לא חושב להתחתן ולעשות ילדים, והוא אמר שהוא קודם רוצה לגמור את הלימודים שלו. אחרי-כך שאלתי אותו מה דעתו על הנשים היהודיות ואם הוא הולך לתל-אביב לרחוב הירקון, אתם יודעים. הוא היה נבון מאוד, ואמר שאף פעם לא היה עם אשה. תתארו לעצמכם, היה בן 19, ואף פעם לא היתה לו אשה. ודווקא היה בחור יפה.

אז שילשום, אתם שומעים, אני נוסע עם דובה ממועצת הישובים לסדר משהו במימשל, ואפג — בדרך — מחסום! כמה אבנים על הכביש וזהו. לא ראינו אף אחד בסביבה. היה די מוקדם בבוקר, קריר קצת אבל יפה, אז לא התעצבנו במיוחד שצריך לצאת מהאוטו ולפנות את האבנים. איך שאנחנו מתחילים לפנות, פתאום אנהנו שומעים רעש, וזכוכית נשברת. מה התברר? בכל זאת היו שם שני ילדים מקומיים שהתבאזו מאחורי השיחים, וכשאנחנו פנינו את המחסום, אז הם זרקו אבן ושברו את השמשה האחורית של האוטו.

זה העלה לנו את הדם לראש. ראינו אותם בורחים, ודומבה

חשבונו
נובר
ושב
מאת שילה דוקל

מתרועעת מתרועעים מתרועעות

תקראו טוב-טוב-טוב את הסיפור ה"קטן-קטן" הזה על החיילת שהת-רועעה עם תאילנדים ואמריקאים, ירחמו השמיים. אם היה לי זמן, הייתי עושה דוקטורט על הסיפור הזה, שהוא בחזקת מעט מאוד המכלל את המרובה מאוד. שר-הביטחון והרמטכ"ל בכבודם וב-עצמם הוציאו הוראה מפורשת שלא להתרועע עם הזרים האלה. זה כש-לעצמו — ההסכמה הזאת בין השניים — היא כבר עילה לדוקטורט. עילה שניה היא הפועל "התרועעה" שאפשר להטות אותו בצורות שונות ומשונות, ועדיין לא להבין מה בדיוק מקופל בו. מה זאת אומרת, שאותה חיילת, "הת-רועעה" עם זרים? ולמה בדיוק זה

חיילת לדין על "התרועעות" עם זרים

מאת איתן רביך

חיילת צה"ל, המשרתת ב"שדה עובדה" בנגב, הועמדה לדין לפי נ"י כחדשים. לאחר שנתפסה על ידי מפקדה כשמיא עוסקת ב"התרועעות" עם התאילנדים וה-אמריקאים העובדים בנגב — כך נודע לסופר "דבר" ממקורות צבאיים.

הרמטכ"ל ושר הביטחון הוציאו צו מפורש לחיילי צה"ל בא"י, זור, ובמיוחד לחיילות, שלא ל-"התרועע ולבוא במגע כלשהו עם הזרים העובדים באיזור. לסופר "דבר" נודע כי החיילת נשפטת על ידי מפקדה ובטופס התלונה מציינין רס"ר המתנה כי עבירה החיילת היא אי מילוי הוראה.

(דבר, 24.3.1982)

אסור? מסיבות ביטחוניות? או מסיבות של טוהר הגזע? האם גם לחיילים אסור להתרועע עם זרות מסיבות אלה? אתם רואים? אפשרויות אינסופיות. ובכל זאת יש נקודת-אור קטנה אחת בכל הסיפור הזה. ליד שדה עובדה שב-נגב כבר לא נשארו בדואים. אילו היו בדואים, בוודאי היו שר-הביטחון וה-רמטכ"ל מטעימים בכל לשון של הטעמה שלחיילות צה"ל אסור להתרועע גם איתם.

קריאה בשטחים המוחזקים, כדי שהיל-דים הערביים לא יקבלו רעיונות. זה כשלעצמו רעיון מעניין מאוד. מעניין מ-איזה ספר קיבל אותו מילסון. דהיינו: הוד מעלתו הפוטר-פרוססור סבור שש-קפת סכנה חמורה שהילדים הערביים יקבלו רעיונות מספרים אלה או אחרים. זו מחשבה אקדמאית מובהקת ש-מעידה על מוצאו של הנציב העליון. הוד מעלתו אינו חושש, לעומת זאת, ש-הילדים האלה יקבלו רעיונות ממראה מכריחים את הוריהם לפתוח חנויות, ויורים באוויר פה וגם שם. זה לא נותן להם רעיונות. מעניין מאוד.

ועוד למדנו מדברי הפוטר-פרוססור ש-הוא אינו סבור שאפשר לעשות מינהל אורחי בישט שאין בו תושבים. האם אומנם סבור כך גם הממונה עליו, שר-הביטחון? אני בכלל לא בטוח. וככל שחושבים על כך יותר, זה נראה יותר ויותר מפתה, העניין הזה. למה בעצם שהאוטונומיה לא תחול על שטח בלבד, ללא תושבים? לשם מה, בעצם, אנהנו זקוקים לתושבים האלה, שרק צרות הם עושים לנו? לפי דעתך, אפשר יהיה בתוך זמן קצר ביותר לכונן מיטטר מופלא של אוטונומיה, שיהיה מוסכם על כל הצדדים? על ישראל מצד אחד, ועל ההררים והנאיות וכיכרות השוק הרי-קים מן הצד השני. המידרכות והחנויות יבחרו להם בראשי ערים — אפשר יהיה לבחור למשל את המיסוד על שכם, או אחת הכנסיות בבית-לחם. גם בבחירות למועצה שדובר עליה בהסכמי קמפ-דייוויד לא היו שום בעיות מייודע-מה. למועצה הזאת יוכלו הערים והכפרים לבחור כמה עצי זית, כמה עצי חרוב, וגם אטד או שניים!

פוט פרוססור

יש לי שתי הערות לפרופסור מנחם מילסון, שאני, לאור מה שקורה בזמן האחרון, הייתי קורא לו דווקא פוט-פרוססור ולא פרוספור.

מדברי הפוטר-פרוססור למדנו לדעת כי אסורים ספרים מסויימים להפצה ול-

זקים, הגיע הזמן שנלמד מניסיונם של אחרים, ונקים צבא קולוניאלי של ממש, או בעברית — חיל-מושבות, ובקיצור חמו"ש.

חיילי החמו"ש ייבחרו בקפדנות. יהיו להם מדים משלהם, צחורים ויפים, עם מנכסיים קצרים וחולצות ספארי ומגב-עוט שעם שדי בהן כדי לחסום מטר אבנים. החיילים האלה לא יעברו אי-מונים מיותרים בכל-ינישק כבדים כגון מרגמות ותותחים. הם יהיו מזויינים ברימוני גאז, באלות ובמגינים, ילמדו להשתמש בכדורי גומי, ובמיוחד ילמדו לירות באוויר. אחת הצרות הגדולות ביותר שאני רואה בכל המצב הקיים היא, שהחיילים שלנו פשוט לא למדו כנראה בטיחות לירות באוויר, והם כל הזמן מפספסים בירות האלה את ה-אוויר. אני בטוח שבתוך זמן לא ארוך יהיו חיילי החמו"ש לאלופי העולם ב-קליעה באוויר, וכל המצב בשטחים יש-תפר בלי הכר.

סוף סוף קונסטרוקטיבי

רק לעיתים רחוקות מאוד יוצא לי במדור הזה לגלות רוח אזרחית. למופת, ולהיות מה שנקרא קונסטרוקטיבי. כל-ומר: להציע הצעות מעשיות לשיפורים בתחום זה או אחר בחיי מדינתנו. בכל פעם שנופלת בידי הזדמנות כזאת אני קופץ על המציאה כמוצא שלל רב, וכך אעשה גם הפעם הזאת.

הרעיון הקונסטרוקטיבי הבא צץ בי-מוחי בשעה שחזיתי במשך כל הימים האחרונים במה שהראתה לנו הטלוויזיה. ובכן, מה ראינו שם? ראינו מפגינים ערביים, וראינו חיילי צה"ל שמנסים לפזר אותם.

מה שבלט מאוד, וצרם את עיני בכל המחזה הזה, היה חוסר המיומנות ה-משועשע של חיילי צה"ל. תסלחו לי על ידעו מה שקורה איתם, תסלחו לי על הביטוי. משהו נורא. התבלבלו להם ה-ידיים והרגליים, הם התרוצצו לכל עבר, וממש רחמנות עליהם.

וממה כל זה נובע? פשוט מאוד. מחוסר מחשבה ומחוסר אימון מתאים. החיילים האלה פשוט מאומנים בלהס-תער על יעד מבוצר, בלפרוץ לתוך בית, בלעשות לחימה בשטח בנוי, בדברים כ-לה. אין להם שום קשר למה שהולך עכשיו בגדה וברצועה.

אז הנה הרעיון הקונסטרוקטיבי שלי, ומכתבים בעניין זה כבר שירתתי לשר-הביטחון וגם לרמטכ"ל שלנו: אחרי 15 שנים של שילטון ישראלי בשטחים המוח-